

Nový Jeruzalém č. 6/2024

Zpravodaj pro **294.** prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) **v Olešné – ve čtvrtek 13. června 2024 v 18 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Bohdalově:

Ve čtvrtek 16. května 2024 na mši svatě při pouti NJ bylo cca 150 věřících. Pán Bůh zaplat' za obětavou službu tří kněží při udílení svátosti smíření a za mši svatou.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrná a obětavá spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji**
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva J.E. Dominika kardinála Duky OP při pouti Nový Jeruzalém v Bohdalově:

Draží přátelé, pod touto klenbou bude mše svatá, tak jako v katedrále svatého Víta, po včerejším Navásli, té **velké, lidové, slavnostní pouti**, jsou slouženy mše svaté u hlavního, ale také u nejkrásnějšího oltáře, který na Pražském hradě je. To je náhrobek, sarkofág **svatého Jana Nepomuckého**. Víme, že je to světec, který několikrát – a můžeme říct – dodnes je určitým bodem sváru a sporu, protože mnohé věci jsou mu vytýkány, mnohé věci z jeho života jsou popírány a někdy i nejrůznější způsobem přemalovávány. Nebyl jenom jeden film o **svatém Janu Nepomuckém**, který se snažil nám přiblížit tyto události. Jsou i filmy, které vlastně mají sehrát svoji roli s jeho protipólem, který ve skutečnosti nikdy jeho protipólem nebyl. A to je mistr Jan Hus. Mají stejné jméno, to je pravda. Oba byli rektory. Jeden byl rektorem v Padově na nejslavnější právnické universitě tehdejšího světa, druhý byl rektorem Karlovy university. Ale nepleťme se: rektor Karlovy university byl vlastně předseda studentského senátu, nikoli ten, kdo řídil universitu. **Universitu řídil velký kancléř, kterým byl pražský arcibiskup.** V době tohoto sporu jím byl Jan z Jenštejna, jehož texty jsme dnes četli v hodině čtení (denní modlitba církve pro kněze) a mohli jsme si přitom uvědomit, jak hluboce se mu zaryla do duše – jednak podlá mučednická, mučičí aparatura, která zbavila **Jana Nepomuckého** života, ale také selhání jeho kolegů, pánů kanovníků. Jak víte, ti všichni podepsali, že se nic nestalo. Takže **svatý Jan Nepomucký** je jistým způsobem modelem i výzvou pro život Církve, ale i pro život našeho národa. Proto je hlavním patronem České země. Oč vlastně šlo v tomto sporu? Můžeme říci, že i modlitba, kterou se modlíme je trochu nepřesná. Hájil práva Církve, protože na rozdíl mezi Moravou a Čechami, postavení olomouckého biskupa či pražského biskupa nebylo rovnocenné. Olomoučtí biskupové, později arcibiskupové, byli velmi často pány Moravy. Byli většinou z vládnoucí dynastie. Byli to Přemyslovci, byli to Habsburkové, čili oni mohli vystupovat úplně v jiné roli. **Praha měla tu nevýhodu, že Pražský biskup či Pražský arcibiskup byl ve stínu knížete či ve stínu krále.** A kníže či král si pamatoval, jak to bylo úplně na začátku. Takže kníže Bedřich mohl říci o svém bratru biskupovi Jaromírovi: „To je kaplan můj.“ No to víte, že ten na to zareagoval trochu jinak (než kaplan). Tento zápas zde byl. A musíme říci, že tento zápas se promítal i do života otce vlasti Karla IV. I on se dostal do sporu s Arnoštem z Pardubic. Proč? Byla to hádka o korunovaci, kde Arnošt namítal, že Václav je ještě příliš malý na to, aby byl korunován. Ale jak víme, v rodinách bývalo několik generací sourozenců, kteří neměli stejnou matku. Tak tomu bylo mezi Václavem IV. a Zikmundem. Karel chtěl uhájit prioritu svého syna Václava. Byl to už druhý syn se jménem Václav. Ten první zemřel velice brzy, ale Alžběta Pomořanská chtěla prosadit svého syna Zikmunda. Musíme říci, že Václavovi IV. maminka v životě chyběla, proto také nikdy nedokázal vládnout. **A to platí dodnes: kdo neumí vládnout, stává se panovačným.** A to hrozí vládám i dnes. V Praze, v Bratislavě, v Berlíně a kdekoli jinde. Proto jim to vládnutí v současné době nejde. A pak se vydávají stále předpisy a předpisy, které nikdo nerespektuje, protože si už nikdo nepamatuje, kolik jich je. Naše předpisy, zákonné předpisy, těch bude za posledních 35 let ke dvěma stům tisícům. Muže je jednotlivý advokát znát? To by musel u počítače sedět několik hodin. Tento problém hraje také **roli v životě svatého Jana Nepomuckého.** Spor byl vážný. Král Václav – dvakrát ho pražští měšťané zavřeli, protože ho našli v ne úplně dobrém stavu. Dnes bychom řekli, že ho dali na záchytku. To jsou skutečnosti, které si musíme říci, když kritizujeme současné vládcy, že ani ti králové, ani ta

knížata – nebyli vždycky vzorem. Měli k tomu větší předpoklady, ale ne vždy je využili. Dojde ke sporu zásadnímu. **V Praze, můžeme říci v celé Církvi, probíhá úsilí o reformu.** A je to reforma, která se má dotknout i organizační struktury. V našich zemích probíhala i reforma práva. To právo se týkalo především vás žen. Protože, když zemřel sedlák, tak manželka nemohla plně dědit, ale místní pán dostával velký podíl. A tak to šlo nahoru, až do těch královských vrstev. Celá řada právníků, a především **svatý Jan Nepomucký**, který byl v té době právním expertem, řekli NE, podle římského práva, ale také podle Bible: dcery Jobovy dědily, tam byl ten zlom, na který navazovali. To jsou skutečnosti, které se pak promítly do příběhu, kdy královna Žofie se radí – ona to byla a nebyla zpověď, spíše porada. Václav IV. se dostal do situace, kdy už nebylo kde brát peníze. A tak přišel na nápad: my se rozdeme - i tehdy se to tak dělalo, i když to nebylo dovoleno. Vytvořili proces, nakonec víme, že tak vznikla anglikánská církev, kdy to soud schválil. A vybral si bohatou nevěstu – aragonskou princeznu. To byl důvod toho sporu. Jistě do toho potom vstoupil i spor, že Václav IV., tak jako jeho mnozí předchůdci, si vybral duchovního, který za moc nestál a patřil do jeho dvora a toho chtěl udělat novým **biskupem v Kladrubech.** Kapitula v Kladrubech však nečekala a zvolila opata, **svatý Jan** to potvrdil a bylo rozhodnuto. Tak došlo ke střetu, který my známe. To, že nám pak někteří chtěli namluvit, jak se stýkal mistr Jan Hus s královnou Žofií, především v tom trojdielném televizním filmu Jan Hus z roku 2015, prosím vás, to berte jako romantickou pohádku. V tom filmu byla i velká úliťba: nedávno slavila své devadesátiny paní Kantůrková, autorka předlohy – a ten film měl být jakýmsi zadostučiněním vůči dominikánům, takže tam vsunula dominikána, který prý mistra Jana Husa vyzpovídal před smrtí. Ve skutečnosti to byl kamaldulský mnich, který tím z něho sňal církevní tresty. **Ti dva Janové spolu skutečně nezápasili a nikdy,** ani v historii nedocházelo k určitým průnikům. Jedna věc je pravdivá, že na všech obrazech a sochách je Jan – Nepomucký i Hus – zobrazován podle podoby Jana Sarkandra. Když totiž mělo dojít v barokní době, v 18. století, k společnému svatořečení dvou mučedníků z povědného tajemství, podoba **Jana Nepomuckého** nebyla už známa. Tak vznikl obraz štíhlého a zarostlého kněze s bradou, přičemž na evangelické straně byl ovlivněn i podobou reformátora Kalvína. Hus i Nepomuk se trochu podobali, byli menší. Rozdíl byl ten, že **svatý Jan Nepomucký** byl velmi drobný, ale mistr Jan Hus by se mohl v robustnosti rovnat se mnou. Ani jeden z nich neměl vousy, nechci nikoho ponižovat. Hus též usiloval o reformu, ale jinou. Byl to velký filosofický spor, který se nazývá spor realismu a nominalismu. Řeknu to současným příkladem: **nemohu ze soužití dvou mužů udělat manželství,** protože etymologie mně říká, že man a žena je manželství. Partnerství to být může, ale ne manželství. Pak ještě ta chytristika některých politických stran – a tady budu zlý – i naše křesťanské strany si vymyslí – nebude to manželství pro všechny, ale bude to partnerství pro všechny. A pak udělají manželství jako v Sovětském svazu za Lenina – žijeme spolu razítko, nežijeme spolu razítko – rozvod. A pak byly plné ulice bezprizorních dětí. A zachraňovalo se to tím, že soudruh Makarenko vymyslel polepšovny. Já k tomu mohu přidat zkušenost z vlastní rodiny, protože **tatínek na Mírově četl Makarenka,** protože tam nebylo v té věznic co čísti. A to už byl volnější režim po smrti Stalina. Když se pak dostavil na rodičovské sdružení a soudruh inspektor je tam poučoval, že mají číst Makarenka a podle toho nás mají vychovávat - dnes by to byl návod na zneužívání dětí: rákoska a podobně, tatínek se ho zeptal: „A četl jste toho Makarenka?“ Omluvil se a odešel. Ano, proč jsem do toho i tento bod dal? To byl spor mistra Jana Husa, který by se postavil proti všem těm, kteří se na něj dnes odvolávají. Karlova universita - filosofická fakulta i Karolinum - by měly jeho sochu sundat, **protože to, co dělají, je proti jeho zásadám.** Mimochodem mistr Jan Hus vůbec nezaváděl utrakvismus. Zde byla ještě jedna velká reforma manželství, které nebyl stoupencem. A to byla ta reforma, kterou přinesl dominikán ze Zvole (v Holandsku), rodiště mistra Kempenského, přes Bratislavu, která změnila pohled na manželství, který byl zatížen neoplatonismem. Tento filosofický směr měl stálý pocit, že v manželství a manželském životě musí být všechno jinak. Že v manželství je jakýsi odlesk dědičného hříchu. Tito muži dokázali, že Platón učil, že hmota poškozuje. Ale **v Bibli je lidské tělo a vztah muže a ženy povýšeno na Boží dílo.** Ale na toto téma nikdy ti dva nehovořili. To jsou skutečnosti. Rovněž mistr Jan Hus nezrušil celibát. A utrakvističtí kněží - ti podobojí - žili v celibátu. A můžeme říci, že po celou tu dobu jsme u nás měli v Církvi dvě křídla, tak jak to mají dodnes anglikáni (High Church a Low Church, doslova Vysoká a Nizká církev), rozdíl byl v tom,

že v Praze byla horní a dolní konzistoir. Horní byla u katedrály sv. Víta, dolní u Týnského chrámu a diskuse, kterou vedli na téma přijímání podjednou a podobojí, byla diskuse, která **vyrostla z misie cyrilometodějské**. V naší zemi se až do IV. Lateránského koncilu křížil východní a západní ritus. To spočívalo v tom, že když se křtili malé děti, tak byly pokřtěny, biřmovány a podávalo se jim svaté přijímání. Při korunovačních obřadech to zůstalo až do konce. Při poslední korunovaci Ferdinand V. přijímal s královnou podobojí. A to nejen u nás, ale i ve Francii. To jsou určité skutečnosti. Tak jako dnes máme ty, kteří říkají – lepší byl ten starý ritus než ten nový. Tak to bylo i tehdy – jedni říkali – bylo lepší to co bylo, jiní říkali, že lepší je to, co je teď. Když utrakvisté uznali, že je to dobré a spásnosné, ale netrvali na tom, že to tak musí nutně být, tak je papež uznával. Pak se zase rozkmořili a částečně z tohoto důvodu byly křížové výpravy, ale jen částečně. Proč jsem tak zhusta zabrousil do historie? Protože si to **svatý Jan Nepomucký zaslouží**. Protože ty jeho slavnosti – Navális – **byly záchranou našeho českého jazyka, naší kultury, naší samostatnosti**. Protože Praha se stotisící poutníky se proměnila v česky mluvící město, český zpěv, česká mentalita hrála svoji roli. Při svatojánských slavnostech se pokládaly základní kameny k Národnímu divadlu. Při svatojánských slavnostech se pořádal panslovanský sjezd na Žofíně. Ale také by nebylo Československa, protože svatojánské slavnosti v Clevelandu v roce 1915 přinášejí deklaraci o společném státu – pozor – Slováků, Čechů a Rusinů. Hlavní postavou nebyl tehdy T.G. Masaryk v Americe, ale slovenský kněz Josef Murgaš, vynálezce bezdrátové telegrafie – s dalším vynálezcem Nikolou Teslou o sobě nevěděli. A na jeho vysílací aparaturu se přijel podívat prezident Theodor Roosevelt, strýc toho presidenta z druhé světové války Franklina Roosevelta. 1916 – na svatováclavských oslavách v Chicagu – znovu, ale tam je to pořadí jiné: Češi, Slováci, Rusíni. Pak přišla Pittsburská smlouva – z 30. 5. 1918 – zase na svatojánské slavnosti, ale tam už byla autonomie Slovenska. Československý stát se slovenskou autonomií. Až v roce 1918 přišla Washingtonská deklarace, která už nic nechtěla vědět o autonomii a z poloviny – ať se na mě nikdo nezlobí – nadává na Habsburky. **Jim však vděčíme za to, že jsme se stali moderním státem, který měl svůj rozvoj**. Každý stát má svoje chyby, ale toto řešení bylo jediné, protože jinak by si nás vzal Berlín a neví, kdo by si vzal Slovensko. Proč toto připomínám? **Abychom si uvědomili, jak je důležité udržování těchto tradic. Jsou to tradice zcela jistě duchovní, náboženské, ale i společenskopolitické**. Z nich vyrostl náš národ – od křtu svatě Ludmily a Bořivoje až do dnešních dní. Jestliže je škrtneme, je to stejná chyba jako, když řekneme, že manželství je nic, že manželství je pro všechny. Budeme dávat lidská práva – tak jako španělský parlament – opicím. Nevím, jak to dělají s řidičským průkazem. Prohlášení parlamentu může být na této rovině. Mohli bychom hledat i naše různá prohlášení, třeba i onoho ústavního soudu, který nás – bratři muži – strašně ohrožuje, protože prý můžeme rodit děti. A jestliže někdo s námi ten proces udělá, tak doktor Mengele byl ještě velice realistický a milosrdný – dělám si legraci. Ano, tady je třeba si uvědomit, že **naše chrámy jsou místem bohoslužby, ale jsou také místem rozumného myšlení**. Víte, že my v Praze uctíváme relikvii **jazyka svatého Jana Nepomuckého**. Tak to prohlásili tehdejší lékaři v době jeho svatořečení, dnešní prohlašují – ne, je to část mozkové kůry. Tím nám **svatý Jan říká, že naše víra bez rozumu nemůže existovat**. A to je ta krásná encyklika **svatého Jana Pavla II. - Velkého – Víra a rozum**, dva sloupy, na kterých stavíme naši víru. V rodinách, od dětství až do stáří a smrti. AMEN. **Svatý Jene Nepomucký – oroduj za nás!**

Sbirka: Po uhrazení nutné rezie poutě NJ jsme darovali **14 700 Kč na pomoc početným rodinám**. Poděkování patří také místnímu faráři Mons. Janu Peňázovi a farníkům z Bohdalova, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **Díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ**.

Představení hlavního celebranta poutě NJ v Olešné P. Mgr. Karla Janů, faráře v Dačicích, Dešné, Nových Sadech a Slavonicích. Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působíště: Jmenuji se o. Karel Maria Petr Janů. A jsem křesťan, to znamená Kristův. Uvádím záměrně i svoje biřmovací jména, protože svátost biřmování je jednou ze tří svátostí, která vtiskuje nesmazatelnou pečeť a jména, podle biřmovacích patronů, která jsem si zvolil, mají v mém životě velký význam. I já mám naplňovat poslání těchto jmen. Maria je Matka Boží i Matka

nás všech a Petr je mi vzorem důvěry k Božímu milosrdenství. I když Pána zapřel, zůstal jeho apoštolem a nebál se začít znovu. Je mi nyní 38 let a mám 7 živých sourozenců, 5 se nenarodilo, ale i ty počítám do rodiny. Takže nás je celkem 13 dětí. Rodiče mám, Bohu díky, ještě oba naživu. Mládí jsem prožil doma na vesnici v Hlinném. Pak jsem chodil do základní školy v Řečici, následně do Nového Města na Moravě na gymnázium a v 20 letech po maturitě jsem vstoupil do kněžského semináře v Olomouci a po 6 letech studia mne otec biskup Vojtěch vysvětil na jáhna. Jáhenskou praxi jsem prožil ve Žďáře nad Sázavou a Herálci a jako kaplan jsem ustanoven do Hodonína. **Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?** U obou jsem se učil a obdivoval věrnost povolání. I když prožívali spoustu těžkých chvil, nikdy to spolu nevzdali. U tatínka si vážím jeho nenápadnosti. Spoustu věcí umí, ale nic ze sebe nedělá. Neprosazuje na sílu nikdy svůj názor a umí naslouchat. Maminka je pak vzorem preciznosti. Co dělá, chce dělat co nejlépe. Další důležitou vlastností, kterou si u nich vážím, je, že nás učili, neřít se jen na své potřeby, ale i potřeby těch, kteří jsou okolo nás. Učili nás dělit se. A zároveň přes to krásné vidím i to, že jako každý člověk, mám i já svoje nedokonalosti, a je pěkné, že mne to učí mít rád lidi hlavně pro ně samotné. **Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** Kněží, které jsem potkával a potkávám. Kdyby mé povolání bylo jako mozaika, našli byste v ní spousty kamínek, na nichž by byla jména těchto kněží. Ale nejen jejich, ale i jména všech lidí, které jsem potkal. Ta mozaika by byla otevřená Boží rukou, která zve ke společnému životu s Bohem a lidmi. K životu kněze. **Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?** Těch kněží je opravdu více. První mi utkvěl v paměti o. Eduard Šíkula, který mne pokřtil, za o. Aloise Učně jsem začal ministrovat. Touhu být knězem jsem pocítil, když u nás působil o. Petr Karas a že tato touha neuhaslá, ale rostla, vděčím o. Pavlu Habrovci a o. Dismasovi od kapucínů z Olomouce, kteří mne duchovně vedli a vedou. Mohl bych ale jmenovat spoustu dalších kněží, kteří se mnou studovali. O těch všech ví Pán. Ti všichni jsou pro mne kněžskými Kristova srdce. **Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?** Vztahy. Být s Bohem a být s lidmi a pro lidi. Život ve velké rodině Božích dětí, tak jak to bude v nebi. S tím se pojí slova, která mne provázejí z III. eucharistické modlitby: „Ať se před tebou, Bože, stáváme obětí úplnou a ustavičnou.“ **Není totiž lásky bez oběti. Co může věřící člověk dělat pro to aby vzrostla víra v jeho okolí?** Žít lásku a svoji víru, tam kde je. To nejsou kolikrát velké věci, ale obyčejné věci všedního a každodenního života. Svatá Terezička z Lisieux to krásně vystihla slovy: „Dělej malé věci s velkou láskou.“ To je podstata křesťanského života. Učit se skutečně milovat. A z této lásky nikoho nevyloučit. **Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz v roce modlitby (celá církev) a v roce evangelizace (brněnská diecéze) ve své službě, životě, farnosti?** Jako nejdůležitější vidím to, aby Kristus zůstal v mém životě stále tím, kdo je v centru mé pozornosti, abych se nikdy nestavěl na jeho místo, abych dokázal jít cestou Jana Křtitele, který říká: „On musí růst a já se musím menšit.“ **Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky na pouti NJ v Olešné?** Sbirku bych rád věnoval dílu Maria, které se stará o nemocné lidi v domácnosti. Tato organizace vzešla z hospicové a domácí péče a navazuje na dílo paní Marie Svatošové a paní Jany Sieberové. Cílem je pomoci rodinám s péčí o své blízké nemocné, a aby lidé mohli dožít v prostředí svých blízkých. Jako krásné vnímám, že nezapomínají i na duchovní péči těchto lidí. **Kde Vás nejvíc „tlačí boty“?** Nejvíce na palci, a proto nosím vždy raději boty o číslo větší než je moje noha. A zbytek nechám pro svého duchovního otce:). **Na co se nejvíc těšíte?** Na to co přijde, protože každý den přinese spoustu příjemných překvapení. **Co Vám udělalo v poslední době radost?** To, že jsem Boží dítě, že jsem knězem, že jsem dostal dar víry a mám kolem sebe spoustu dobrých lidí. Jako kněz mohu zakoušet, že na má slova se z obyčejného chleba a vína stává Tělo a Krev Ježíše Krista. To, že jsem při tom, když Kristus odpouští hříchy, křtí a koná jiné velké věci a já jsem tak blízko u toho a dokonce do toho vtažen. Jinak jsem vděčný za nové lidi, které poznávám a taky za dar svého života.

Pozvánky a oznámení.

Křižanov: Kostel sv. Václava je otevřen k **modlitbě věřících** každý den od rána do večera. **Každou neděli od 15 – do 17 hodin** je zde přítomen místní farář P. Josef Pohanka a nabízí věřícím přijetí svátosti smíření (sv. zpověď) nebo duchovní rozhovor.

Slavkovice: Poutní kostel Božího milosrdenství: **svatá zpověď v sobotu a v neděli od 14 do 17 hodin, na první a třetí sobotu v měsíci již od 10 hodin.**

Duchovní služba v Nemocnici Nové Město na Moravě - katolický kněz, P. Sylwester Jurczak, nemocniční kaplan - svátost nemocných, svátost smíření, sv. přijímání, rozhovor s pacientem. Telefonický kontakt: [733 741 473](tel:733741473).

Plán poutí na rok 2024: 18. – 24. 8. - XXIV. pěší pout' na Velehrad, 21. září – XXI. pěší smírná pout' P. MUDr. Ladislava Kubíčka; 15. září. – Vídeň (Rakousko); 26. – 28. října – Severní Čechy

Plán poutí NJ na rok 2024: červenec – Kunštát, srpen – Heřmanov, září – Pavlov; říjen – Křoví; listopad, prosinec (300. pout') - Olešnice.

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - kdo dřív přijde...

Srdečné pozvání na 295. pout' NJ do Kunštátu v úterý 16. července 2024 v 18 hodin – hlavní celebrant P. ThLic. Tomáš Vyhnaněk OMI, farář v Českých Velenicích a Suchdole n. Lužnicí.

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 6. 2024. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém;** Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14, www.rovecne.farnost.cz
Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, 606948970

Z hovoru s panem kardinálem na faře jen stručně:

Byly velké potíže s vrácením budov klášterům i vinou funkcionářů bývalého režimu. Lidé z disentu však pro to měli pochopení a pomáhali v rámci svých nových funkcí. Také popisoval velmi složitou situaci při návratu ostatků pana kardinála Berana do Prahy. (Z jeho vzpomínek jsem pochopil, že situace je někdy velmi složitá a že v médiích není vždy všechno upřímně a poctivě popsáno.) Řekl, že je dobré udržovat dobré sousedské vztahy na všech místech a za všech okolností.

V letním sídle hradeckého biskupa v Chrásti u Chrudimi se našel starý kočár. U nás nebyl schopen ho nikdo zprovoznit, udělali to v Polsku, přispěli na to kraje Hradec a Pardubice i tato města. Při návštěvě těchto měst v něm jezdil pan kardinál ještě jako biskup královéhradecký vždy s místním hejtmanem a primátorem. V Praze Hřebčín v Kladrubech chtěl přiblížit toto naše slavné dědictví, proto rádi poskytovali spřežení a kočár k cestám po hlavním městě. Jejich kočár někam zavezl hodnostáře a pak celý den vozili děti. Hřebčín by rád dodával koně i Hradní stráž, ale zatím je málo vyškolených jezdců. Moje poznámka: stejně tak to dělal pan Nejedlý se svými koníky na dožínkách v Bohdalově v roce 2018. Zavezl mně, pana starostu a pana jednatele Agrasu na náves a pak kolem ní vozil děti skoro celý den.

Jak to bylo při pěší pouti do Říma před 23 roky a 354 dny a jak to dopadlo večer v Bohdalově

Nejprve zápis z poutního deníku:

Třináctý den: 28. května - šestá neděle velikonoční

Mše sv. s farností Sankt Leonhard za svěřený lid Boží, celý den pod mrakem. Ušli jsme 24 km, celkem 465, trvalo nám to 5 a 1/4 hodiny. Došli jsme do Camporosso v Itálii a tam přenocovali v klášteře.

Mše svatá byla ve venkovském kostelíku, obětovaná za svěřený lid Boží. Koncelebrovali jsme s místním panem farářem, který vedl bohoslužbu i zpěvy německy a slovensky. Na oltáři měl každou knihu dvakrát. „Otče náš“ bylo navíc ještě česky. Lidé krásně zpívali, i bez varhan, slovenské texty na východní nápěvy. Staří i mladí se modlili v obou řečech.

Zajímavé bylo také podávání svatého přijímání. Viděli jsme už vícrát v presbytáři klekátko pokryté ubrusem. Až tady jsme pochopili, k čemu slouží. Svaté přijímání podávají dva a stojí tak, že před sebou mají to klekátko. Lidé

přistupují také po dvou, někdo přijímá na ruku, někdo do úst. Podobně si někdo při přijímání klekne a jiný zůstane stát. Moc se nám to líbilo. Hlavně ta možnost svobodné volby a praktičnost.

Včera, 16.5. 2024 sloužil a kázal v Bohdalově při měsíční pouti Nový Jeruzalém J.E. kardinál Duka, emeritní pražský arcibiskup a primas Čech.

Připutovalo hodně lidí odjinud a při uvítání p. kardinála jsem je upozornil na místní specialitu, která podle mne může velmi přispět k hlubokému duchovnímu prožití dnešní mše svaté: každý si může svobodně vybrat, zda přijme Tělo Páně ve stoje nebo v kleče, na ruku nebo do úst.

Pamatoval jsem si zážitek z poslední farnosti v Rakousku, ale léta jsem váhal, než jsem to vloni také zkusil doma. Když jsem se odvolával na pěší pout', bylo mi jasně řečeno, že přece nemusím tady zavádět všechno, co jsem někde viděl. Nedal jsem na to, protože mnoho farníků tuto změnu přivítalo. Poutníci na Novém Jeruzalémě o tom nevěděli, byli jen krátce upozorněni a představte si: Bohu díky a k mé radosti vše proběhlo hladce a krásně fungovalo. Přesně tak, jak jsme to viděli tenkrát v Sankt Leonhard.

To vám, milí spolupoutníci, i vám, přátelé poutí, posílám pro vaše povzbuzení, když zrovna dnes na Proglase hlásili, že na zhruba 100 km dlouhé pěší pouti z Paříže od sv. Sulpicia do katedrály Notre Dame v Chartres, které se zúčastňují katolíci milující tradiční ritus, je věkový průměr 21 let.